

POSTANOWIENIE

Dnia 28 września 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Lech Paprzycki

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 kpk
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 28 września 2012 r.,
sprawy D. B.

skazany z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego
z dnia 22 grudnia 2011 r.,
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego
z dnia 6 października 2011 r.

p o s t a n o w i ł

- 1. oddala kasację jako oczywiście bezzasadną**
- 2. obciąża skazanego D. B. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy, wyrokiem z dnia 22 grudnia 2011 r., w sprawie [...], utrzymał w mocy wyrok Sądu Rejonowego z dnia 6 października 2011 r., wydany w sprawie [...], którym D. B. skazany został za przestępstwo zakwalifikowane z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk na karę ośmiu miesięcy pozbawienia wolności.

Od powyższego wyroku Sądu Okręgowego, kasację na korzyść skazanego D. B. wniosła jego obrońca i, zarzucając: „1) rażąco obrazę art. 433 § 2 kpk i art. 457 § 3 kpk mającą istotny wpływ na wydane orzeczenie, polegającą na nienależytym rozważeniu podniesionych w apelacji zarzutów, co w konsekwencji doprowadziło do utrzymania w mocy orzeczenia Sądu Rejonowego, wydanego z rażącym naruszeniem art. 7 kpk polegającym na dowolnej i sprzecznej z zasadami

logiki ocenie zgromadzonego materiału dowodowego, 2) rażące naruszenie art. 437 § 1 i 2 kpk w zw. z art. 424 § 1 pkt 1 kpk w zw. z art. 457 kpk polegające na przeprowadzeniu kontroli odwoławczej i wydaniu orzeczenia co do istoty sprawy, mimo że wyroku sądu I instancji wydany został w oparciu o niepełny materiał dowodowy co uniemożliwiło w rzeczywistości Sądowi Okręgowemu merytoryczną kontrolę ustaleń faktycznych, 3) rażące naruszenie art. 4,7,410,424 kpk w zw. z art. 2 § 2 kpk oraz art. 433 § 2 kpk i art. 457 § 3 kpk poprzez niezasadne zaakceptowanie przez Sąd Okręgowy powierzchownej, jednostronnej i sprzecznej z zasadami prawidłowego rozumowania oceny dowodów dokonanej przez Sąd I instancji, naruszającej zasadę obiektywizmu procesu, poprzez całkowite zignorowanie wskazywanych przez skazanego zarówno w apelacji jak też w trakcie procesu braków w materiale dowodowym w szczególności ustaleń co do wartości przedmiotów zabranych w celu przywłaszczenia, jako okoliczności niezwykle ważnej dla rozstrzygnięcia sprawy, 4) rażącą obrazę art. 410 kpk w zw. z art. 5 § 2 kpk poprzez rozstrzygnięcie istotnych i niedających się usunąć wątpliwości, dotyczących wartości zabranych przedmiotów na niekorzyść oskarżonego, poprzez przyjęcie, że cena jednej z zabranych maszynek elektrycznych do włosów wynosiła 149,00 zł w sytuacji gdy z wyjaśnień oskarżonych wynika, że wartość przedmiotu w istocie była niższa, zaś pokrzywdzony sklep Kaufland odmówił przedstawienia danych dotyczących faktycznej wartości zabranych w dniu 29 lipca 2010 r. przedmiotów, co skutkowało skazaniem D. B. za przestępstwo z art. 278 § 1 kk podczas gdy prawidłowe ustalenie wartości maszynek elektrycznych pozwoliłoby na przypisanie D. B. czynu opisanego w art. 119 § 1 kw”, wniosła o „uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I-szej instancji”. Przyjąć wobec tego należy, że obrońca wniosła także o uchylenie wydanego w tej sprawie wyroku Sądu Rejonowego.

Prokurator Prokuratury Okręgowej, w odpowiedzi na kasację, wniosł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja obrońcy D. B. jest oczywiście bezzasadna, w rozumieniu art. 535 § 3 kpk, i jako taka została oddalona, natomiast skazany został obciążony kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego na podstawie art. 626 § 1 kpk i art. 636 § 1 kpk w zw. z art. 518 kpk.

W apelacji poprzedni obrońca D. B. postawił zarzuty: błędnej oceny jako wiarygodnych zeznań świadka M. W., błędnego ustalenia wartości jednej z dwóch maszynek elektrycznych oraz zarzut niewspółmierności orzeczonej wobec D. B. kary. Sąd Okręgowy, w uzasadnieniu swego orzeczenia, spełniającego wymogi określone w art. 433 § 2 kpk i w art. 457 § 3 kpk, wykazał w sposób przekonujący, że wiarygodne były wyjaśnienia obu ówczesnych podejrzanych, z których wynikało, że obie maszynki elektryczne zostały zabrane z regału, a nie z kosza, w którym znajdowały się towary przecenione lub sprzedawane po cenach promocyjnych. Wartość tych przedmiotów, tuż po ujawnieniu ich kradzieży, została w sposób pewny ustalona przez M. W. i podana niezwłocznie w zawiadomieniu o popełnieniu przestępstwa. Te pierwsze wyjaśnienia zgodne były z zeznaniami świadka M. W. Sąd Rejonowy, a następnie Sąd Okręgowy, mogły zasadnie nie dać wiary zmienionym w tym zakresie wyjaśnieniom oskarżonych, w tym D. B. Brak przy tym było możliwości dokonania ustalenia wartości tej jednej maszynki elektrycznej na podstawie innych dowodów. To wszystko wnikliwie i przekonująco rozważył zarówno Sąd pierwszej instancji, jak i Sąd odwoławczy w uzasadnieniach wydanych orzeczeń. Brak jakichkolwiek podstaw do ustalenia, że Sąd Okręgowy orzekając w tej sprawie dopuścił się naruszenia przepisów postępowania.

Mając powyższe na względzie, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.